

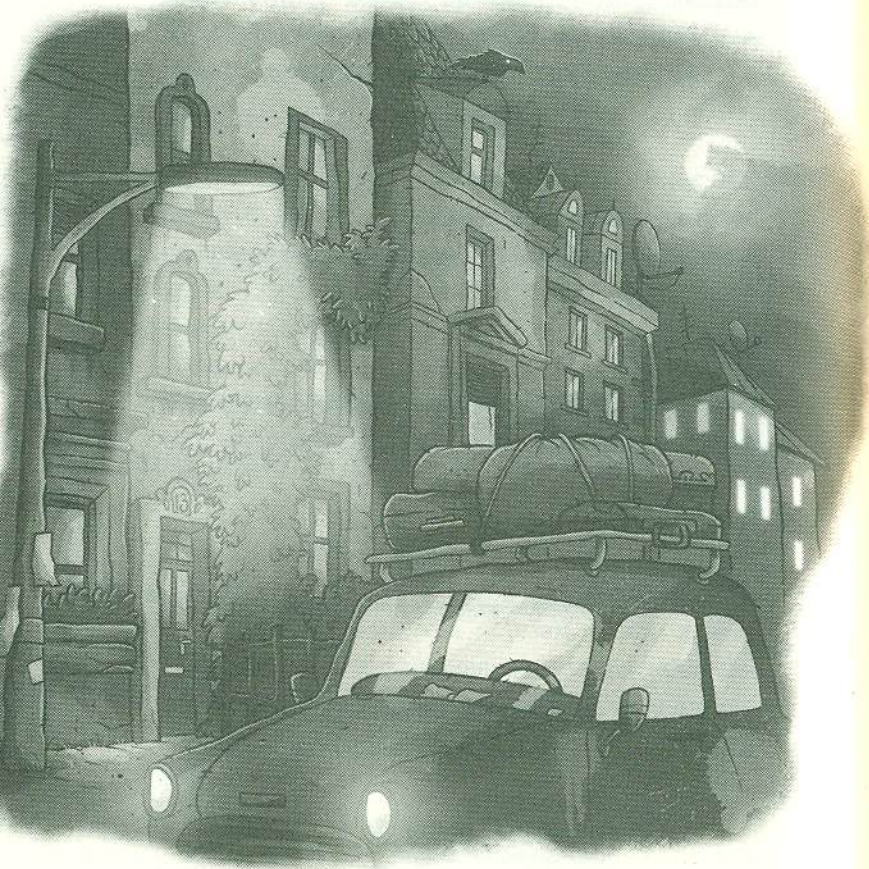
Літня туманна ніч

Вони з'явилися вночі. В п'ятницю тринадцятого.

Туман, ніби крижаний подих привидів, повільно огортав провулок, а світло ліхтарів розчинилося в ньому, наче на поживклому старому малюнку.

Оттілі Шмідт ніяк не могла заснути. Вона стояла біля вікна, вдивляючись у густий туман. Раптом її увагу привернув звук — автомобіль із хрипким мотором. Він повільно звернув за ріг і зупинився навпроти дому Оттілі, біля будинку під номером 13.

З тісного, навіть надто маленького авто, по черзі вийшло п'ять силуетів. Троє високих і двоє низьких. А ще Оттілі помітила тінь, що наближалася до будинку. І щось ще дрібніше метлялося слідом то вправо, то вліво. Здається, це був собака. Але Оттілі не була впевнена, бо туман був надто густий, ніч — надто темна, а її зір — надто поганий без окулярів, які лежали поруч на тумбочці.

Один за одним силуети зникали в будинку, аж раптом, один із них зупинився, і глянув вгору, на Оттілі. Їй на мить здалося, що з-під капюшона світяться два темно-жовті ока. Але хто з людей має очі такого кольору?

Оттілі затамувала подих, коли раптом маленька фігура підняла руку й помахала. І що ж їй залишалося робити? Вона помахала у відповідь. А потім всі силуети зникли в будинку, як ніби нічого й не було. Лише автомобіль продовжував стояти перед дверима.

І саме тоді, коли Оттілі вже збиралася повернутися в ліжку, чорний ворон різко пролетів через туман і, прямуючи до будинку під номером 13, сів на його дах. Виглядало так, ніби він завжди сидів саме там.

Наступного ранку Оттілі прокинулась від теплих сонячних променів. На мить їй здалося, що вона заспала, але потім усвідомила, що сьогодні перший день канікул. Ще вчора вона була ученицею четвертого класу у пані Трице, а вже після канікул у неї буде нова вчителька.

Події цієї ночі вона вже й забула. Ну, майже. Оттілі була впевнена, що це був просто сон. Бо було літо. А туман влітку — це неможливо. І хто ж переїжджає в будинок вночі? Ще й в той занедбаний, який стояв пустий вже багато ро-

ків. Діти на вулиці давно прозвали його «будинком з привидами» і обходили його стороною.

Оттілі Шмідт частенько стояла біля сусіднього будинку і мріяла, щоб туди нарешті переїхала сім'я з дітьми, які могли б стати її друзями.

Вона сіла на ліжку, потягнулася і позіхнула. Потім подивилася на клітку, в якій її морська свинка, самець на ім'я Фріц, поживував листок салату.

— Смачного, Фріц! — вигукнула вона до нього. — Добре спав? Тобі снилося море?

Оттілі наділа свої великі круглі окуляри, зіскочила з ліжка й побігла вниз, на кухню. Там зупинилася й пригнулася.

Її тато в фартусі вже стояв біля плити. На носі в нього були масивні окуляри, які запітніли, щойно він відкрив духовку.

— Доброго ранку, мишеня! Я спік кекс для нових сусідів, на честь їхнього новосілля.

Очі Оттілі здивовано розширилися.

— Нові сусіди? — запитала вона, сідаючи за стіл і наповнюючи свою миску улюбленими кукурудзяними пластівцями.

— Вони, здається, переїхали цієї ночі в будинок номер 13, той, що навпроти, — пояснив їй батько.

— Цієї ночі? — здивувалась Оттілі, наливаючи молоко на пластівці, й спостерігаючи, як ті почали рухатися в мисці.

— Сьогодні вві сні ти побувала в царстві папуг?

Дівчинка заперечно похитала головою.

— Ти повторюєш за мною!

Оттілі задумалась і перестала жувати. Виходить, це був не сон. Силуети, туман і все, що сталося, — це було насправді. Вона зістрибнула зі стільця та побігла до вікна.

— Оттілі, спочатку хоч ковтни. Не можна бігати з повним ротом, — застеріг її тато.

Але донька його вже не слухала. Вона відсунула штори й подивилася на будинок номер 13.

— В будинок з привидами? Справді, тату? Але він виглядає, як і завжди. Хіба що... — Її погляд зупинився на машині, яка стояла на вулиці.

— Ти бачила машину? — запитав її батько, встромлюючи в кекс дерев'яну шпажку, щоб перевірити, чи він готовий. — Це ж суцільна розвалюха. Не розумію, як вона взагалі ще їздить... — Тато Шмідт вийняв кекс із духовки. — Мама вже на роботі, просила поцілувати тебе замість неї. — Він поставив гарячий кекс на стіл, підійшов до Оттілі й поцілував її в лоб.

— Дякую! — сказала вона і продовжила спостерігати за будинком. Жодного руху.

— Вони, напевно, ще сплять. Переїзд поперед ночі — це дуже незвично, — розмірковував тато Оттілі, також дивлячись на будинок.

— Спершу їм точно варто добре вимити вікна, — сказала Оттілі.

— Боюся, що миттям вікон у цьому будинку не обійдеться. Не віриться, що вони не зробили ремонт до того, як вїхали. В будинку, мабуть, стоїть жахливий сморід, його ж ніхто не провітрював роками. І чи працює там досі електрика? А сантехніка? Дуже в цьому сумніваюся.

Тоді Оттілі помітила ворона, який досі нерухомо сидів на даху. Він мав такий вигляд, наче це статуя, а не жива істота.

— О, дивись, Отті, це ж твої подруги Мона, Ліза і Мона-Ліза!

Три дівчинки кружляли навколо іржавої машини.

— Не хочеш до них? Ви можете піти на дитячий майданчик, — запропонував їй тато.

Оттілі зітхнула.

— По-перше, вони не мої подруги. По-друге, я не ходжу на дитячі майданчики. І взагалі-то я досі в піжамі, і...

— Так, я зрозумів. Але, Отті, мишеня, можливо час вийти із зони комфорту і підійти до цих дітей? Ви ж навчаєтеся в одному класі. Тим паче канікули ще тільки

розпочались, а ми з мамою не завжди маємо час для ігор з тобою. Ми мусимо працювати, ти ж це знаєш, так?

Оттілі кивнула.

— Я можу сама себе чимось зайняти. Я люблю бути на самоті й багато читати. Піду до бібліотеки, поверну десять книжок, які взяла минулого тижня, і візьму величезну купу нових. — Її батько на ці слова лише тихо зітхнув. — Що? Інші батьки були б щасливі, якби їхні діти так багато читали.

— Так, твоя правда. Ми з мамою теж вважаємо, що це чудово, але...

— Але це не зовсім нормально, я знаю. Нормальні діти завжди виходять на вулицю і грають з друзями в такі дивні ігри, як «Корова на горі», «Тяганина каната», «Втеча» або «Злодій і поліцейський».

— Це називається «Море хвилюється — раз», «Перетягування каната» і «Квач», а не «Втеча». А «Злодій і поліцейський» називається «Козаки та розбійники».

Оттілі знизала плечима. Вона не дуже добре знала ці ігри. Раптом вона почула, як Мона, Ліза та Мона-Ліза голосно сміялися біля машини.

— Це найпотворніша машина, яку я коли-небудь бачила, — сказала Мона.

— Обережно, рахую до трьох, і вона розвалиться! — сказала Ліза.

— Це не машина, це якийсь іржавий скейт для слона, — сказала Мона-Ліза.

Троє дівчаток розсміялися.

Оттілі зрозуміла, що їй шкода машину. Вона злегка похитала головою. Як взагалі можна жаліти машину?

— Кекс ще має трохи охолонути, потім по-сиплемо його пудрою, і ти зможеш віднести, — сказав тато, щоб змінити тему розмови.

— Я? Віднести?

— Так, папужко. Чи ти думала, що я відправлю його поштою?

— Ні, але я не впевнена, що хочу до них йти. Я ж їх зовсім не знаю. Можливо, вони ще сплять, або не люблять кексів. Або, може...

— Може вони вампіри, і висмокчуть з тебе всю кров! — Тато голосно засміявся, а Оттілі витріщила очі. Він ніжно провів рукою по її волоссю. — Оттілі, це був жарт. Я вже 42 роки на цьому світі й мені ще не траплявся жоден вампір. Вірогідність зустріти одного менша за 0,0000001 відсотка. Це так само мало ймовірно, як зустріти перевертня, привида або валізу, яка розмовляє.

Оттілі повернулася до свого тата, який стояв біля стільниці та вдихав запашний аромат кексу.

— Але як я наважуся постукати у двері незнайомих людей?.. — пробурмотіла Оттілі.